La màgia ‘underground' d'Arrieta arriba al Truffaut

El cineasta madrileny presentarà demà a Girona una versió personal i moderna de ‘La bella dorment'

El banyolí Albert Serra, gran admirador d'Arrieta, participarà en un col·loqui amb ell

Tatiana Verstraeten i Niels Schneider en una escena de la pel l cula d'Adolfo Arrieta Foto: ARXIU.

És un cineasta únic, joiosament rar, lliurat a la fantasia, la màgia i l'oníric, fascinat pels contes populars “infantils”, entre els quals el seu preferit, des de nen, és La bella dorment, que ha recreat d'una manera inevitablement personal en la seva última pel·lícula. Adolfo Arrieta (Madrid, 1942), un dels pocs cineastes espanyols underground, ha creat bona part de la seva obra fílmica a França havent-se instal·lat a finals dels últims anys 60 a París. La seva obra és mal coneguda a l'Estat espanyol (i possiblement a tot arreu), on La bella dorment és el seu primer film que, distribuït per Caprici, s'hi estrena comercialment. L'estrena del film tindrà lloc divendres vinent, però abans, demà a la nit, hi haurà una projecció especial al cinema Truffaut [http://www.cinematruffaut.com/] , de Girona (22 h), amb l'assistència del director, que serà presentat i avalat pel seu admirador Albert Serra.

“Adolfo Arrieta i Pere Portabella, essent tan diferents, són els dos cineastes espanyols que respecto i aprecio. Com a persones i com a creadors. La seva obra és lliure, coherent i feta amb honestedat”, afirma Serra, que mantindrà un col·loqui amb el director després de la projecció de La bella dorment. L'autor d'Història de la meva mort (per a la qual Arrieta va intervenir com actor en algunes escenes que Serra considera extraordinàries, però que va haver de descartar en el muntatge) creu que té un estil únic: “M'agrada molt el seu gust per la fabulació, la fantasia, que introdueix en el món quotidià. Són molt interessants els films que, entre els anys 60 i 70, va rodar a París (Le jouet criminel, que va deixar bocabadada Marguerite Duras, Pontilly, Tam Tam) de manera que són un document de l'època, del món de Saint-Germain des Près, però amb elements fantasiosos, onírics, desconcertants.” Albert Serra defineix el seu amic Arrieta com un “Quixot”: “Se n'ha de ser per fer un cinema com el seu, al marge de la indústria. Però també perquè els seus films, en què la innocència es barreja amb una certa malignitat, són una fugida de la realitat, una manera d'escapar-se'n. Molts dels seus personatges, a més, confonen la realitat amb allò que passa dins del seu cap.” Hi afegeix que, de fet, aquest és el tema de La bella dorment, un compendi del seu cinema, del qual també diu que, per la seva mateixa llibertat, és ple d'imperfeccions a vegades enlluernadores. A propòsit del caràcter oníric del cinema d'Arrieta i dels seus personatges somiadors, Serra suggereix: “Potser hi ha la idea que la pel·lícula ens somia a nosaltres.”

La bella dorment d'Adolfo Arrieta (que la signa com a Ado Arrietta, una de les múltiples variacions que ha fet amb el seu nom) parteix sobretot de la versió del conte de C.S. Evans publicada l'any 1920 i il·lustrada per Arthur Rackham. El cineasta diu que està escrita com un guió cinematogràfic i que les il·lustracions de Rackham inspiren la concepció del temps (per la qual els personatges s'adormen un segon que, en despertar-se, es converteix en cent anys) i la jungla (referida en el film amb ironia com l'últim lloc preservat del turisme i de les empreses immobiliàries) de Litònia, de la qual és príncep Egon (Niels Schneider), que, amb l'oposició del seu pare (Serge Bezon), toca la bateria i fabula despertar la bella dorment (la princesa Rosamunda/Tatiana Verstraeten) que, segons la llegenda explicada pel seu preceptor (Mathieu Amalric), va ser víctima d'un mal

encanteri d'una fada malvada (la cantant Ingrid Caven, mítica actriu dels films de Fassbinder) al regne perdut de Kentz. Volent fer real el seu desig, s'endinsa a Kentz amb l'ajuda d'una arqueòloga de la Unesco (Agathe Bonitzer) en què s'encarna la fada Gwendoline.

La bella dorment, com la resta del cinema d'Arrieta, no és aliena a la influència de la poètica onírica de Jean Cocteau i dels films de Jacques Demy inspirats en contes, com ara Pell d'ase. Com també és possible recordar Brigadoon, el meravellós musical de Minnelli en què un poble, sota un encanteri, apareix cada cent anys.

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 26-03-2017 Pàgina 26

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1103129-la-magia-underground-d-arrieta-arriba-al-truffaut.html